

LÁZÁR ERVIN

Álom a gyerekkor romjai fölött

Azt álmodtam, hogy egy idegen város parkféléjében furcsa madarakat látok. Torokrészük piros-fehér sávos volt, és amikor közelebb mentem hozzájuk, kiderült, hogy emberfejük van, világított a fehér fogsoruk. Aztán gyerekké változtak. Ekkor már egy paravánokkal részekre osztott kiállítási csarnok vagy üzlethelyiségfélében voltunk, a madárgyerekek madár méretűből gyerek méretűvé váltak. „Mi gyerekek vagyunk” – erősggették. „Akkor honnan van szárnyatok?” – tamáskodtam. Nevettek. „Hát mit gondol? Elkértük az emberektől.” Kiderült, azért vagyok most ott, mert az én szárnyamat is el akarják kérni. Megrémültem. „De hogy képzelitek? Én író vagyok. Mi lesz velem szárny nélkül?” Ekkor a paravánok mögötti ajtón egy dühödtt ember rontott be, nem lehetett tudni, a főnökük-e, aki azért mérges, mert olyan sokáig gatyáznak velem, vagy egy áldozat, akitől már elvették a szárnyát, és most azt próbálja visszaszerezni. Itt vége szakadt az álomnak... Gyerekek, szárny nélkül nem érdemes!

Ezt szántam ide, az örökös álom elé. Melyben csodapusztám romjai között kódorgok. Magam is romosan. Megvannak-e még a szárnyaim? Mert itt, Alsórácegresen, gyerekkoromban még megvoltak.

Tudom, milyen mélységesen magánügy ez a pusztaság, milyen mélységesen magánügy a hozzá való viszonyom. Akárcsak leromboltatásunk és romok fölötti megmaradásunk története. Higgyék el nekem, ez volt valaha a világ legcsodálatosabb települése. Tele volt békességgel, szeretettel, a szegény ember ragyogásával. Most félhomály lotyog a romos szobák zugaiban. Még a gazok is mások lettek. Ismeretlenek, ellenségesek. A horizont is más, eltűntek az utak mellől a fasorok. Vajon miért nem szenvedhették a fasorokat meg a dűlőutakat? Azért a Nagyszederfa még megvan. Tetszik látni?

Inkább elmondok még egy álmot.

Az álom: Hol úgy tűnt, hogy az otthoni, alsórácegresi kertben vagyok, hol meg úgy, hogy valamilyen romosodó idegen háznak a kertjében. Meglátam egy kicsi állatot, közelebb mentem, egy fehér tarka vadmalac volt, de mire odaértem hozzá, süldővé cseperedett. Előbb menekült, aztán megtámadott. Egyáltalán nem ijedtem meg, fölkaptam egy – honnan, honnan nem ott-termett – hegyes frissen faragott szőlőkarót, és

elzavartam. Futottam utána, és akkor már a kertből erdő lett, és szemben valami nagy mozgolódás, a félhomályból kiválik egy rosszul öltözött, csavargó külsejű férfi, rohan velem ellenkező irányba, de megáll és szinte békésen elmagyarázza, hogy egy kanokból álló vaddisznósorda rohan felénk. Talán azért, hogy a kis kocasüldőt megbosszulják, villan át az agyamon, de akkor már száguldanak is felénk a sötét árnyak, a csavargó külsejű elfut, én is menekülőre fogom, ahogy álomban szokás, a lábam ólomból van, méregetem, vajon elérem-e a romos házat... A romos házat, ami – most már egészen biztos, hogy az alsórácegresi ház. Ez az álombéli, itt a hátam mögött. Ez kínálja a menekülést.

De soha nem tudom meg, szétmarcangoltattam vagy megmenekültem, mert fölriadtam.

Isten veled Alsórácegres, Isten veled Lázár Ervin!